

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **KONREO, v. o. s.**
sídlem Dobrovského 1310/64, 602 00 Brno
insolvenčního správce FAU s. r. o.
sídlem Pekařská 1639/79a, 747 05 Opava
zastoupeného advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017 č. j. 30421/2017-900000-304.5,
ve věci pokuty za použití zajištění na úhradu spotřební daně,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 15. 5. 2017 č. j. 30421/2017-900000-304.5 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Alfréda Šrámka, advokáta se sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

A.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání FAU s. r. o. a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 29. 9. 2016 č. j. 119800/2016-570000-32.4, kterým byla FAU s. r. o. uložena pokuta za použití zajištění na úhradu spotřební daně za měsíc srpen 2016.
2. Žalobce namítá, že k splatnosti daně a nemožnosti daň zaplatit došlo jen pro existenci zajišťovacích příkazů Specializovaného finančního úřadu ze dne 23. 9. 2016 a Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dnů 23. 9. 2016 a 30. 9. 2016, které byly ihned po jejich vydání exekuvovány. Všechny tyto zajišťovací příkazy však byly v soudním přezkumu shledány nezákonnými.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Zastává názor, že žalobcovy námitky jdou zcela mimo předmět řízení, když existenci daňového nedoplatku a jeho splatnost žalobce nerozporuje.

B.

4. Soudu je z jeho činnosti, zejména ze spisů zdejšího soudu sp. zn. 22 Af 8/2017 a sp. zn. 22 Af 9/2017, dále známo, že FAU s. r. o. byla do 23. 9. 2016 aktivním podnikatelem v obchodu s minerálními oleji. Hodnota jejího majetku dosahovala desítek miliónů Kč, její obrát dosahoval miliard Kč ročně, měla řádně složený záruku na zajištění provozu daňového skladu a kauci distributora pohonných hmot a sjednala i záruku u Allianz – Slovenská poisťovňa a. s. přijatou celní správou ve výši 100 mil. Kč. Rozhodnutím celního úřadu ze dne 22. 9. 2015 č. j. 6626316/2015-570000-11 bylo FAU s. r. o. dokonce sníženo zajištění spotřební daně, když byla hodnocen jako finančně stabilní, řádně a včas plnící své platební povinnosti, plně schopna dostát svým finančním závazkům, aktivně spolupracující s daňovými orgány.

C.

5. Soudu je dále z jeho činnosti, zejména ze spisů zdejšího soudu sp. zn. 22 Af 8/2017 a sp. zn. 22 Af 9/2017, známo, že FAU s. r. o. byla rozhodnutími Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 22. 4. 2015 a ze dne 7. 8. 2015 vyzvána jako ručitel k úhradě nedoplatku na dani z přidané hodnoty za dlužníka VERAMI International Company s. r. o. v celkové výši 200 374 719,53 Kč. Její odvolání proti těmto rozhodnutím byla zamítnuta rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství z 22. 9. 2016 a z 13. 10. 2016.

6. Soudu je dále z jeho činnosti, zejména ze spisů zdejšího soudu sp. zn. 22 Af 8/2017 a sp. zn. 22 Af 9/2017, známo, že vůči FAU s. r. o. byly ve dnech **23. 9. 2016** a 30. 9. 2016 vydány zajišťovací příkazy Speciálního finančního úřadu a Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj k zajištění úhrady daňových povinností v celkové výši převyšující 540 mil. Kč. Tyto zajišťovací příkazy byly vydány jako okamžitě exekučovatelné, tj. bez jakékoli pariční lhůty. K okamžité exekuci též dne **23. 9. 2016** došlo, čímž „z minuty na minutu“ došlo k utlumení podnikatelské činnosti FAU s. r. o. a zamezení jejího přístupu k aktivům. Odvolání FAU s. r. o. proti uvedeným zajišťovacím příkazům byla zamítnuta rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 10. 2016 a rozhodnutími Generálního ředitelství cel ze dnů 10. 11. 2016 a 12. 12. 2016. Pro úplnost je třeba dodat, že Generální ředitelství cel změnilo zajišťovací příkazy Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj tak, že změnilo lhůtu splatnosti na tři dny, což ovšem s ohledem na proběhlou exekuci nemělo žádný efekt.

D.

7. Soudu je dále z jeho činnosti, zejména ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 22 Af 8/2017 známo,
- že všechna rozhodnutí Generálního ředitelství cel a všechny zajišťovací příkazy Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj, jak jsou tato rozhodnutí uvedena v bodě 6. tohoto odůvodnění, byla zrušena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyt právní moci dnem 25. 5. 2018. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019 č. j. 10 Afs 172/2018-42, který nabyt právní moci dnem 4. 4. 2019.
8. Soudu je dále z jeho činnosti, zejména ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 22 Af 9/2017 známo, že všechna rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a všechny zajišťovací příkazy Specializovaného finančního úřadu, jak jsou tato rozhodnutí uvedena v bodě 6. tohoto odůvodnění, byla zrušena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2017 č. j. 22 Af 9/2017-84, který nabyt právní moci dnem 10. 7. 2017. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017 č. j. 4 Afs 140/2017-54, který nabyt právní moci dnem 1. 12. 2017. Ústavní stížnost proti rozsudku krajského soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 2863/17.
9. Konečně, krajský soud u dnešního jednání doplnil dokazování rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2019 č. j. 29 Af 102/2016-335, který nabyt právní moci dnem 12. 6. 2019. Tímto rozsudkem Krajský soud v Brně zrušil veškerá rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství uvedená v bodě 5. odůvodnění tohoto rozsudku. S ohledem na okamžik právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně nelze k dnešnímu dni určit, zda bude proti tomuto rozsudku podána kasační stížnost. To ovšem ničeho nemění na tom, že k dnešnímu dni je uvedený rozsudek pravomocný a vykonatelný.
10. Rozsudek Krajského soudu v Brně uvedený v odst. 9. tohoto odůvodnění navíc vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu představovanou především rozsudkem ze dne 15. 2. 2018 č. j. 5 Afs 78/2017-33 „KOVÁŘ plus“ vydaným v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 22 Af 102/2014. Případně podanou kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně proto pokládá podepsaný soud za jen stěží úspěšnou.

11. Soud tedy konstatuje, že veškerá rozhodnutí jsoucím produktem soustředěné akce orgánů finanční a daňové správy vůči FAU s. r. o., proběhlé zejména ve dnech 22. 9. – 23. 9. 2016, byla v soudním přezkumu zrušena.

E.

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí.

F.

13. S ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí se krajský soud zabýval otázkou, zda může při svém rozhodování přihlídnout i k soudním rozhodnutím uvedeným v odst. 7. – 8. tohoto odůvodnění a k rozsudku Krajského soudu v Brně uvedenému v odst. 9. tohoto odůvodnění, neboť přihlédnutím k němu by prolomil zásadu vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl právě v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Ústavní soud již v nález ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 605/03 vyslovil, že výklad zákona vycházející toliko ze slov a vět právního předpisu (jazykový výklad) představuje toliko prvotní přiblížení se k němu. Prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. není nemožné, musí jít ovšem o případy výjimečné, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. akceptovat z hlediska ústavněprávního.
15. Na tento nálezh reagovalo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015-71, kde Nejvyšší správní soud připustil prolomení zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, v případě správního trestání.
16. V nyní posuzované věci byla žalobci uložena pokuta za použití zajištění na úhradu spotřební daně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 29. 9. 2016 (tj. 6 dnů po datu 23. 9. 2016, kdy byly exekuvány zajišťovací příkazy z téhož dne). Jedná se přitom o úhradu spotřební daně za srpen 2016, jejíž splatnost by – nebýt zajišťovacích příkazů – nastala až 10. 10. 2016.
17. Byla-li FAU s. r. o. uložena pokuta, jedná se nejméně v širším významu o případ správního trestání, na který dopadají závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, uvedené v odst. 15. tohoto odůvodnění, pročez je na místě ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. v nyní posuzované věci s ohledem na její specifickou prolomit.
18. Krajský soud si je přitom vědom i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016 č. j. 6 As 47/2016-28, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že ani zrušení zajišťovacího příkazu, ze kterého byla dovozována ztráta bezdlužnosti jako podmínky pro registraci distributora pohonných hmot, není důvodem pro prolomení zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nelze ovšem přehlédnout skutečnost, že tak učinil v případě daňového subjektu, kterému byla poskytnuta pariční lhůta ke splnění zajišťovacího příkazu a daňový subjekt v této lhůtě daň nezajistil. Tím se právě podle krajského soudu případ řešený Nejvyšším správním soudem odlišuje od nyní posuzovaného případu, když FAU s. r. o. neměla na dobrovolné splnění zajišťovacích příkazů ani minutu. Navíc se v případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 As 47/2016 nejednalo o správní trestání, což je další významná odlišnost.

19. Proto krajský soud při svém rozhodování vychází i z rozhodnutí uvedených v odst. 7. – 9. tohoto odůvodnění, jakkoli byla vydána až po vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Krajský soud tedy rekapituluje, že byla zrušena rozhodnutí o ručení za VERAMI International Company s. r. o. (která byla hlavním zdrojem obavy o finanční stabilitu FAU s. r. o. při vydávání zajišťovacích příkazů) a byly zrušeny i zajišťovací příkazy ze dnů 23. 9. a 30. 9. 2016, které byly v září 2016 okamžitě exekuvovány, čímž došlo k útlumu ekonomické činnosti FAU s. r. o. Důsledkem této situace byla neschopnost FAU s. r. o. dostát svým závazkům na spotřební dani za srpen 2016, přičemž žalobci je třeba přisvědčit i v názoru, že pokud by zajišťovacích příkazů nebylo, splatnost daně by nastala až 10. 10. 2016.
21. Krajský soud současně nemůže odhlédnout ani od skutečnosti, že dnešního dne rozhoduje současně o žalobách proti rozhodnutím o:
 - zrušení povolení k provozování daňového skladu,
 - zastavení řízení o vydání nového povolení k provozování daňového skladu, a
 - prohlášení FAU s. r. o. nespolehlivým plátcem daně.

G.

22. Krajský soud si je současně vědom vlastního rozsudku ze dne 13. 3. 2019 č. j. 22 Af 32/2018-37, kde krajský soud akcentoval rozlišování mezi jednotlivými daňovými řízeními vedenými vůči daňovému subjektu a uzavřel, že v řízení o vrácení vratitelného přeplatku nepřísluší zkoumat zákonnost rozhodnutí o vyměření daně ani zajišťovacích příkazů. Krajský soud konstatuje, že uvedený rozsudek nebyl vydán v situaci, kdy by předmětem soudního přezkumu bylo správní trestání, proto jsou závěry obsažené v uvedeném rozsudku pro nyní posuzovanou věc nepoužitelné.
23. Krajský soud si je současně vědom i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019 č. j. 5 Afs 22/2018-36, kde Nejvyšší správní soud vyslovil, že podle § 2 odst. 5 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně. Dojde-li ke zrušení platebního výměru na daň, ať již samotným postupem správce daně, resp. stěžovatele nebo v důsledku soudního rozhodnutí, je správce daně přímo ex lege povinen zrušit rovněž platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně.
24. V nyní posuzované věci je však předmětem soudního přezkumu pokuta za použití zajištění daně, jejíž osud není pevně spjat s daní samotnou tak, jako u pokuty za opožděné tvrzení daně. Takové pevné sepjetí nevyplývá ani z daňového řádu, ani z žádného ustanovení zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů. Tím se nyní posuzovaná věc odlišuje od případu uvedeného v odst. 23. tohoto odůvodnění, protože závěry tam uvedeného rozsudku považuje podepsaný soud za nyní nepoužitelné.
25. Soud se neztotožňuje s žalovaným v názoru, že v řízení o uložení pokuty za použití zajištění nelze zohlednit skutečnost, že k použití zajištění vedla jen aktivita daňových orgánů, vůči které neměl daňový subjekt možnost se efektivně bránit (zde především soustředěná akce vůči žalobci představovaná především vydáním zajišťovacích příkazů dne 23. 9. 2016 s okamžitou exekucí).

26. Ust. § 43 zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, ve svém textu: „*Použije-li správce daně zajištění daně na úhradu daně, uloží (...) pokutu ve výši 10 % z částky zajištění daně použité na úhradu daně.*“ podle svého textu neumožňuje žádné žalobcem předesírané okolnosti hodnotit. Krajský soud ovšem akcentuje, že podle Ústavního soudu je jazykový výklad toliko prvotním přiblížením se k zákonu (srov. např. náleze ze dne 17. 3. 2010 sp. zn. I. ÚS 947/09), vždy je třeba zkoumat též smysl a účel zákonné úpravy a její ústavní konformitu.
27. Pokuta podle § 43 ZSD byla předmětem přezkumu stran ústavnosti (náleze ze dne 15. 10. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 3/13), kdy Ústavní soud se vyjádřil v tom smyslu, že skutečnost proměnlivého základu ze kterého se pokuta počítá, sama o sobě diferenciaci sankce poskytuje a tím pádem nelze říci, že by byla obecně pro daňové subjekty likvidační. Nicméně, odkázal i jiné své rozhodnutí (náleze ze dne 30. 7. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 37/11) kde: *Ústavní soud taktéž poukázal na přetrvávající roztržičnost a nekonceptnost právní úpravy správního trestání a dovedl, že absenci možnosti správního uvážení v právním předpise nelze vykládat tak, že zákonodárce měl v úmyslu vyloučit povinnost správních orgánů dbát cestou správního uvážení ústavně zaručených základních práv občanů; takovýto výklad by nebylo možné považovat za ústavně konformní. Absenci explicitní úpravy takové možnosti v zákoně tedy neshledal samu o sobě důvodem pro zásah Ústavního soudu, ani pro to, aby Ústavní soud vyslovil protiústavnost této mezery v právu.*
28. Z uvedeného je zřejmé, že jakkoliv ustanovení § 43 ZSD explicitně prostor pro správní uvážení nedává, správce daně je i v tomto případě povinen přihlídnout k ústavně zaručeným právům občanů a v tomto směru uložení pokuty správnímu uvážení podléhá.
29. Jak dovedl Ústavní soud již v nálezu ze dne 18. 2. 2010 sp. zn. I. ÚS 1849/08, v podmínkách materiálního státu nemůže být výkon veřejné moci bezobsažný ani bezúčelný; jinými slovy, z ústavního hlediska nelze aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje. Pouze v tomto materiálním smyslu je třeba interpretovat též čl. 2 odst. 2 Listiny, podle něhož lze státní moc uplatňovat v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který stanoví zákon. Zvolený způsob výkonu veřejné moci, který s sebou nese zásah do základních práv osob, musí též vždy obstát z hlediska principu proporcionality. Ten je derivátem principu právního státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana (materiální právní stát), jímž má Česká republika být podle čl. 1 odst. 1 Ústavy, který se uplatní komplementárně k čl. 4 odst. 1 Listiny, podle něhož mohou být povinnosti ukládány na základě zákona, v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Orgán veřejné moci proto vykonává určitou pravomoc a kompetenci ultra vires nejen tehdy, jedná-li mimo formálně zákonem stanovený rámec pravomocí a kompetencí, ale materiálně též tehdy, pokud svým jednáním nesleduje určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, pro který mu byla určitá pravomoc a kompetence svěřena, resp. tehdy, narušuje-li svým, byť o zákon se opírajícím, postupem základní práva dotčených osob více, než je nezbytně nutné k tomu, aby byl ještě dosažen zákonem stanovený účel. Ukládá-li na základě zákona orgán veřejné moci soukromým osobám povinnosti, a tím omezuje jejich základní práva, musí přesto dbát na to, aby zcela nepopřel samotnou podstatu toho kterého základního práva nebo jeho smysl. Omezení nelze užít k jiným než zákonem předvídaným účelům (čl. 4 odst. 4 Listiny). Tak základní práva zpětně omezují svá, formálním zákonem předvídaná, omezení. Jak již

Ústavní soud ve své dřívější judikatuře uvedl, nejsou shora uvedená ustanovení Listiny a Ústavy (čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny a čl. 1 odst. 1 Ústavy) toliko programovými či kompetenčními normami, nýbrž mají i další dimenzi - totiž garanci autonomního postavení jednotlivce vůči veřejné moci [srov. například nálezní sp. zn. I. ÚS 113/04 ze dne 4. 5. 2004 (N 63/33 SbNU 129)]. (...) Svobodný jednatlivec, jako součást občanské společnosti, nemůže být v právním státě partnerem správního orgánu vykonávajícího vrchnostenská oprávnění. Má naopak povinnost se takovým opatřením podrobit, jsou-li vykonávána řádně, tj. nejde-li o exces. (...) veřejná moc vykonává pravomoci a kompetence, jimž je jednatlivec zásadně povinen se podrobovat, ovšem za předpokladu, že jsou vykonávány souladně s požadavky plynoucími právě z čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny a čl. 1 odst. 1 Ústavy, ve shora uvedeném materiálním rozměru jejich působení a při dodržení požadavku plynoucího z principu přiměřenosti. Pokud výkon veřejné moci takové požadavky nesplňuje, jde o excesivní vybočení z mezí daných ústavním pořádkem. (...) Přirozeně, že nelze v praktickém životě vyloučit situaci, kdy při výkonu veřejné moci jedná její orgán v omylu, ať už skutkovém či právním, v jehož důsledku se dopouští excesu (jednání *ultra vires*). Existence omylu však rozhodně nemůže být důvodem pro ospravedlnění excesu. Omyl veřejné moci nelze nikdy interpretovat v neprospěch jednatlivece tak, že tento je přesto povinen (i za použití donucení v podobě sankcí) se výkonu pravomoci, pohybující se ovšem *ultra vires*, podrobit.

30. V posuzované věci není pochyb o tom, že FAU s. r. o. porušila svou povinnost zaplatit daň včas, otázkou zůstává, zda lze dovodit, že se tak stalo právě pro nezákonné jednání správců daně.
31. S ohledem na dosavadní obchodní historii žalobce (srov. odst. 4. tohoto odůvodnění) a s ohledem na nezákonnost razantních postupů finanční a celní správy vůči žalobci proběhlých zejm. ve dnech 22. 9. – 23. 9. 2016 (viz odst. 11. tohoto odůvodnění) dospívá soud k závěru, že ke vzniku nedoplatku na spotřební dani (včetně jeho předčasné splatnosti) došlo vskutku především v důsledku nezákonného jednání orgánů daňové a celní správy, nikoli pro jednání, nejednání či opomenutí FAU s. r. o. Pokud by byla FAU s. r. o. umožněna její další ekonomická existence, lze s velkou pravděpodobností usuzovat na to, že by předmětným daňovým povinnostem dostála tak, jak to činila do 22. 9. 2016.
32. To ovšem vede soud k závěru, že uložení pokuty za použití zajištění daně je jen důsledkem nezákonného jednání daňových a celních orgánů vůči FAU s. r. o., které soud s ohledem na veškeré okolnosti případu nemůže aprobovat, neboť by tak porušil ústavněprávní záruky uvedené v odst. 29. tohoto odůvodnění.
33. Krajský soud současně konstatuje, že není-li tu pevného sepjetí pokuty za použití zajištění daně s daňovým nedoplatkem (viz bod 24. tohoto odůvodnění), není zajištěno ani, že by skutečnosti namítané žalobcem mohly být zohledněny v případném jiném řízení, které by mohl žalobce vést před daňovými orgány (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013 č. j. 8 Azs 27/2012-65). Krajský soud tedy zastává názor, že ochranu je třeba žalobci poskytnout právě v tomto řízení.
34. Soud se neztotožňuje s žalovaným v názoru, že v řízení o uložení pokuty za použití zajištění daně nelze zohlednit skutečnost, že k použití zajištění vedla jen aktivita daňových orgánů, vůči které neměl daňový subjekt možnost se efektivně bránit (zde především soustředěná akce vůči žalobci představovaná především vydáním zajišťovacích příkazů dne 23. 9. 2016 s okamžitou exekucí), naopak, uzavírá, že i daňové orgány jsou při aplikaci

tohoto ustanovení povinny provést úvahu, zda jeho aplikace nevede k porušení ústavně zaručených práv občanů.

H.

35. Z uvedených důvodů krajský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

I.

36. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem	
▫)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	
1)	příprava a převzetí věci	
2)	sepis žaloby	
3)	sepis kasační stížnosti proti usnesení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) krajského soudu z 22. 9. 2017	§ 12 odst. 4
4)	účast u jednání	vyhl. č. 177/1996 Sb. 12 400 Kč
▫)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ▫)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb. 1 200 Kč
▫)	DPH 21% z částek uvedených pod písm. ▫) - ▫)	§ 57 odst. 2 s. ř. s. 2 856 Kč

Celkem 19 456 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 17. června 2019

Mgr. Jiří Gottwald

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje